

Smullen op TEFAF

David Teniers

Wandelen door een museum waar alles te koop is? Het kan ieder jaar op de TEFAF in Maastricht. U zoekt een Rembrandt, een Israël of een foto van Helmut Newton? Geen enkel probleem. Op het forse prijskaartje na. Een food & drinkbril geeft een aparte blik op de kunstwereld.

Vanuit heel de wereld strijken, als een zwerm spreeuwen, zakenjets op Maastricht airport neer, zijn alle hotels boordenvol en restaurants compleet bezet. TEFAF is in 25 jaar uitgegroeid tot

de belangrijkste kunst- en antiekbeurs ter wereld. De bezoekers zijn big spenders, met onder hen directies van grote musea, zoals het Louvre en het Prado. Naar schatting geven zij een

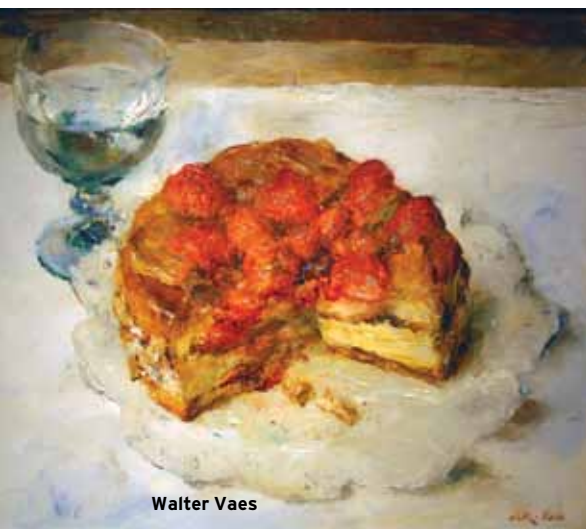
slordige twintig miljoen euro uit in de culinaire hoofdstad van Nederland. In de normaal kille MECC-expo, waan je je in tien musea tegelijk. Het aanbod is overweldigend. Het varieert van Picasso en Van Gogh tot Ruysdael. Van precolumbiaans aardewerk tot, zoals een paar jaar geleden, een zwaar bewaakt Cartiercollier met een prijskaartje van tien miljoen euro.

De Oosterbeekse kunstgalerij Albricht zorgt voor een volgende horecaverassing. Een pastel van Isaac Israëls uit 1913 fleurt de grijze wand op. Het is getiteld Café-chantant – met dansgroep La Feria. Israëls, in zijn onderwerpkeuze sterkt beïnvloed door Degas en Toulouse-Lautrec, woonde in Parijs op een steenworp afstand van nachtclub Bal Tabarin, bekend om zijn Italiaanse en Spaanse danseressen. Ook Jan Sluijters en Kees van Dongen waren er niet weg te slaan. Voor dit schilderij moet je het lieve sommetje van 325.000 euro neertellen.

Isaac Israëls

De beurs hangt vol fleurige 17e en 18e eeuwse stillevens. Allemaal verschillend en toch lijken ze op elkaar. Je moet er van houden. Zoals de heerlijke aardbeientaart van de Belg Water Vaes (1882-1958). Om zo in te happen. Het is wel een prijzig taartje: 24.000 euro. Vaes maakte naam als schilder van traditionele, impressionistische stillevens. En dan vooral van alledaagse dingen.

Walter Vaes

De Duitse dadakunstenaar Kurt Schwitters (1887-1948) woonde een tijdje in Nederland. Op 13 april 1923 was hij voor een optreden in Drachten. Die avond zou de geschiedenis in gaan als de laatste dadamanifestatie in Europa. Regelmatig is er op Maastrichtse beurs werk van hem te koop. Zoals een paar jaar geleden een collage, waarin hij

Nederlandse treinkaartjes had verwerkt. Schwitters reisde altijd met de trein en zeulde dan twee zware tassen mee, vol materiaal voor zijn collages.

Die verkocht hij voor twintig mark per stuk. Hij zou zich in zijn graf omdraaien als hij wist dat zijn kleine collage Gerber, genoemd naar het etiket van de Zwitserse smeerkaas dat hij erin verwerkte, nu bij kunsthandel Marlborough 190.000 euro moet opbrengen.

Op diverse kunstwerken zit men genoeglijk aan tafel. Soms wordt er geschranst. Twee springen eruit. Ursus Rare Books (New York) heeft een uiterst zeldzaam boek over de inhuldiging van de Unüberwindlichsten Römischen Käyser Joseph I als aartshertog van Oostenrijk in 1705. Een van de elf etsen laat tot in detail de tafelschikking en

Kurt Schwitters

zelfs de gerechten van het feestbanket in de Hofburg zien. Aanmerkelijk soberder gaat het eraan toe in het Laatste Avondmaal bij Kunstzalen A. Vecht. Het eiken houtsnijwerk uit circa 1515 ontroert in al zijn eenvoud.

Laatste Avondmaal

